

opusdei.org

Prelatovo pismo (listopad 2011.)

Uzmimo za zagovornicu
Presvetu Djevicu Mariju,
utecimo se svetom Josipu,
anđelima i svecima, posebno
svetom Josemariji koji nam je
svojim naukom i primjerom
pokazao način kako biti
kontemplativan usred svijeta.

17.10.2011.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Sutra ćemo slaviti novu godišnjicu trenutka kada je Božje svjetlo u duši našega Utemeljitelja postalo jasno kao podnevno sunce. *Domine, ut videam! Domina, ut sit!* Tako je još od svoje mladosti postojano molio.

Odgovor Gospodinov, po zagovoru Presvete Djevice, došao je 2.

listopada 1928. Pozivam vas da se prisjetite prizora, onako kako je to sveti Josemaría u svojim duhovnim zapisima zapisao, kako bismo mogli izvući pogodnu pouku za svoj svakodnevni život. I pozivam vas također da svi zahvalite Presvetom Trojstvu za njegovu ljubav prema Opusu Dei.

Naš se Otac našao – svima nam je to poznato – na danima duhovne sabranosti. Trećeg dana ujutro, nakon slavljenja svete Mise, nastavio je s molitvom prelazeći bilješke koje je prethodnih mjeseci i godina bio zapisao: svjetla koja mu je Gospodin davao kako bi sagledao ono što ga je

molio. Do tog trenutka u njegovoj su svijesti postojale samo fragmentarne ideje o onome što je Gospodin od njega očekivao, zrake svjetla koje nije znao točno interpretirati. U njegovu srcu rasla je predana spremnost za ispunjavanje božanske Volje, koju još nije poznavao. Tako su se ta djelomična svjetla, izrazi Božje volje, odjednom jasno otkrila. ***Dok sam čitao te papire, primio sam prosvjetljenje o čitavom Djelu. Bio sam ganut i kleknuo sam – bio sam sam u svojoj sobi u vremenu između dva predavanja – zahvalio sam Gospodinu i rado se sjećam zvukova zvona župe Naše Gospe od Andela.***[1]

Prva reakcija svetoga Josemarije bila je, kao što se vidi u tom autobiografskom tekstu, duboko ganuće cijeloga bića i sasvim konkretna izvanjska manifestacija: pao je na koljena klanjajući se zbog božanske odredbe, jer – kao što kaže

Benedikt XVI. – **molitva ima jednu od svojih tipičnih izražaja u gesti klanjanja.**[2] Takvim stavom stvorenje priznaje svoju potpunu ovisnost o Bogu, bez Njega ništa nije niti što može. U tom iskustvu osoba koju je Bog darovao milošću **čitava se upravlja Biću pred kojim stoji, orijentira dušu prema Otajstvu od kojeg očekuje ostvarenje svojih najdubljih želja i pomoć za nadilaženje oskudnosti svoga života.**[3]

Taj čin pokornosti kojim je naš Otac započeo put u Opusu Dei bio je pun poniznosti. Koliko puta je, sjećajući se tog trenutka, pokazao duboko uvjerenje da se Gospodin njime poslužio kao neprikladnim sredstvom kako bi bilo jasno da je Djelo došlo od Boga i nije bilo plod ljudske dosjetljivosti! ***To je kao kad bi čovjek uzeo nožicu od stola i pisao – upravo krasopisom – minijaturni i divni manuskript,***[4]

rekao je jednom prilikom. Sjećajući se te božanske intervencije u duši pričao je: ***Isus Krist nije od mene tražio dozvolu kako bi mogao ući u moj život. Došao je i smjestio se: učinit ćeš za mene to i to, a ja... kao magarčić. On je Gospodar svega stvorenoga.***

Imate pravo ući u svaku dušu kako biste pomogli da se ona poboljša, poštujući pritom slobodu svakog pojedinca. Možda vas ponekad neće dobro primiti, ali drugom će vas prilikom potražiti. To je jasno: nije to samo pravo kršćanina, već je dužnost: idite i poučavajte sve ljude(Mt28, 19).[5]

Ne bi bilo ništa posebno kad bismo se mi, Isusovi učenici, promatrajući veličinu božanskoga naloga i svoju malu snagu, ponekad zapitali: kako je moguće da Bog u mene ima povjerenja za ostvarenje tog posla? Kako je moguće da je meni upravio

svoj poziv, pošto sam tako neznatan i nedostaju mi kreposti i sredstva? U tim je trenucima sveti Josemaría savjetovao da otvorimo Evandjelje svetoga Ivana i razmatramo ***onaj dio u kojem se govori o ozdravljenju slijepca od rođenja. Vidite kako Isus priprema blato od zemlje i pljuvačke, te stavlja to blato na slijepčeve oči kako bi mu dao svjetlo (usp. Iv9, 6). Gospodin koristi malo blata za lijek.***^[6] I dodao je, obraćajući se svojim kćerima i sinovima u Opusu Dei, riječima koje se savršeno mogu primijeniti na sve kršćane: ***spoznajom svoje slabosti i pomanjkanja vrijednosti, ali uz milost Gospodinovu i dobru volju, lijek smo za vid; dok znamo da smo bezvrijedni ljudi, imamo božansku snagu za druge.***^[7]

Posebno u Misi i u vremenu molitve, dok se nalazimo pred Bogom bez prikrivanja svoje slabosti, ali također

u uvjerenju da smo njegova predraga
djeca, glina naše osobne slabosti
pretvara se u lijek za ozdravljenje
mnogih. Naša duša se nalazi u Srcu
Kristovu kao u žarkoj pećnici ljubavi
i po djelovanju Duha Svetoga sve više
se identificira s Isusom. **Molitva, što
znači otvaranje i uzdignuće srca
prema Bogu, pretvara se tako u
osobni odnos s Njim. Makar čovjek
zaboravio na svoga Spasitelja, živi
i pravi Bog ne izostavlja inicijativu
i zove čovjeka na otajstveni susret
u molitvi.**[8] Jesmo li točni i tim
dvjema polusatnim molitvama kada
neposredno razgovaramo s našim
Gospodinom? Kako se trudimo da ne
izgubimo ni jednu minutu vremena?

Ovih zadnjih mjeseci podsjećao sam
vas na važnost da pripazite na to
svakodnevno vrijeme razmatranja.
Neću se umoriti ustrajati na tome,
jer, slijedeći nauk našega Oca, sasvim
prema crkvenoj tradiciji, uvjeren
sam kao i vi da je to jedino oružje

kojim mi kršćani raspolažemo kako bismo pobijedili u svakodnevnoj velikoj i maloj borbi za slavu Božju.

U svojim općim audijencijama Benedikt XVI. duže obrazlaže taj aspekt u jednoj od kateheza o molitvi. Kada se promatra tajanstvena epizoda noćne borbe patrijarha Jakova s nekim nepoznatim, prije prelaska puta koji ga je vodio u susret bratu Ezavu,[9] Papa kaže riječima *Katekizma Katoličke Crkve* da je „duhovna tradicija Crkve zadržala od tog izvještaja simbol molitve kao borbe vjere i pobjede ustrajnosti“.[10] Zatim kaže:

Taj nam biblijski tekst govori o dugoj noći traženja Boga, borbi da se upozna njegovo ime i vidi njegovo lice; u noći molitve se blago i ustrajno traži od Boga blagoslov i novo ime, novu

stvarnost koja je plod obraćenja i oproštenja.[11]

Dopustite da opet kažem: ustrajmo u *borbi za molitvu* i nikad i iz nijednog razloga ne zapustimo ili obezvrijedimo to vrijeme razgovora sa svojim Ocem Bogom; razgovarajmo s Isusom Kristom, svojim starijim Bratom, koji nas poučava u ophodu s nebeskim Ocem; otvorimo vrata Tješitelju koji želi zapaliti naše srce u ljubavi Božjoj. Uzmimo za zagovornicu Presvetu Djevicu Mariju, utecimo se svetom Josipu, anđelima i svecima, posebno svetom Josemariji koji nam je svojim naukom i primjerom pokazao način kako biti kontemplativan usred svijeta.

Vratimo se na riječi kojima je naš Otac opisao ono što se 2. listopada 1928. dogodilo u njegovoj duši. Nakon što je zapisao kako je pao na koljena, klanjajući se Bogu zbog

božanske odredbe koju je u tom trenutku otkrio, dodaje da se njegova duša ispunila dubokom zahvalnošću: ***zahvalio sam Gospodinu i rado se sjećam zvukova zvona župe Naše Gospe od Anđela.***[12]

Za onoga koji zna da od Boga dolazi sve dobro i da sam od sebe ništa nema zahvalnost se pokazuje kao druga strana klanjanja: to su lice i naličje kovanice. Zato je naš Otac htio da 2. listopada, kao i 14. veljače – druge godišnjice Božje intervencije u povijesti Djela – budu u Opusu Dei dani dubokih i neprestanih djela zahvale. Znate li kako je pokazao svoju zahvalnost? U velikim djelima pokore.

Uzdignimo, stoga, zahvalno svoje srce Gospodinu. Dan kanonizacije, 6. listopada, također je vrlo prikladan dan za iskazivanje istih osjećaja. On nas podsjeća da možemo doći do prave svetosti, kao i naš Otac, koji je

iz dana u dan vjerno prelazio stazu koja se otvara unutar okolnosti svakodnevnoga života.

Zasigurno taj napor zahtijeva postojanu borbu protiv svega što bi nas moglo odijeliti od ljubavi Božje; to je borba koja u svakom trenutku, koji je posvećen osobnom ophodu s Gospodinom, vraća snagu i energiju. Jakovljeva noćna borba

postaje tako za vjernike referentna točka da se shvati odnos s Bogom (...). Molitva traži vjeru, blizinu, gotovo neko simbolično hrvanje ali ne s Bogom protivnikom i neprijateljem, već s Gospodinom koji daje blagoslov, koji ostaje uvijek tajanstven (...). Zbog toga sveti pisac koristi simbol borbe, koja podrazumijeva snagu duše, postojanost, ustrajnost u postizanju onoga što se želi. A ako je predmet te želje odnos s Bogom, njegov blagoslov i njegova ljubav,

tada će ta borba imati svoj
vrhunac u samopredanju Bogu, u
prepoznavanju vlastite slabosti, u
kojoj se pobjeđuje upravo kada
prispijemo k tome da se predamo u
Božje milosrdne ruke.[13]

U određenom trenutku u kojem je
sveti Josemaría 2. listopada 1928.
vidio Djelo, čuo je i zvuk zvona crkve
Naše Gospe od Anđela koja su
zvonila u čast svoje Zaštitnice. ***Nikad
nisu prestala zvoniti u mojim
ušima***, [14] mnogo puta je rekao naš
Otac. Pred kraj svoga života u
jednom od pisama koja je nazvao
„zvukovi zvona“ poticao nas je da se
zadržimo u bdijenju ljubavi prema
Bogu: ***želio bih da ovi zvukovi
zvona u naše srce zauvijek umetnu
istu radost i duhovno bdijenje koje
su ostavila u mojoj duši – prošlo je
skoro pola stoljeća – ona zvona
Naše Gospe od Anđela***. [15]

U mjesecu kolovozu morao sam se vratiti u Pamplonu kako bih završio liječnički pregled koji sam prekinuo zbog putovanja u Afriku; 23. ovog mjeseca „skočio“ sam u Torreciudad. Tamo se nalazi jedino zvono hrama Naše Gospe od Anđela koje se sačuvalo. Želio sam biti u svetištu koliko god je to bilo moguće i činio sam poslijepodnevenu molitvu u kapeli Svetoga Krista. Dok sam svih vas imao na umu, molio sam Gospodina – kao što nam je savjetovao naš Otac – da uzmognemo gledati njegovo predanje kako bismo poboljšali svoje. Budite sasvim sigurni da to možemo!

Presveta Djevica Marija uvijek je bila prisutna u svim presudnim trenucima u Opusu Dei; zato je logično da po Njoj naša djela zahvale dođu do Boga. Utječimo se njezinom zagovoru u svako vrijeme, a posebno na njezine blagdane. Ovaj mjesec imamo neke: Naša Gospa od Krunice,

7. listopada; 12. listopada je Majka Božja Pilar prema kojoj je naš Utemeljitelj od kada je bio dijete imao veliku pobožnost i svakodnevno ju je posjećivao dok se spremao na svećeništvo moleći – *Domina, ut sit!* Gospo, neka bude! – da se ostvari ono što je u duši ćutio. Ne zaboravimo također da je 11. listopada 1943. – tada je također bio marijanski blagdan, Marijino božansko Materinstvo - Djelo primilo prvo odobrenje koje je dala Sveta Stolica.

U sjećanju na blaženog Ivana Pavla II. – ove godine možemo 22. listopada liturgijski slaviti njegovu uspomenu – recimo puni pouzdanja Majci Božjoj: *totus tuus*, želim biti sav tvoj, kao što je to bio ovaj sveti Papa i kao što je to bio naš predragi Otac. Možemo koristiti taj dan i moliti na zagovor Ivana Pavla II. za Crkvu i Opus Dei, te moliti za Papu. Preporučite mu također moje nakane.

Sa svom vas ljubavlju blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. listopada 2011.

[1] Sveti Josemaría, Privatne bilješke, br. 306 (2.10.1931.)

[2] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 11.5.2011.

[3] *isto.*

[4] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 31.12.1973.

[5] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 18.5.1970.

[6] Sveti Josemaría, *Pismo* 29.9.1957., br. 16.

[7] *isto.*

[8] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 11.5.2011.

[9] usp. Post. 32, 22-32.

[10] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 2573.

[11] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 25.5.2011.

[12] Sveti Josemaría, *Privatne bilješke*, br. 306 (2.10.1931.)

[13] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 25.5.2011.

[14] Sveti Josemaría, *Instrucción*, 19.3.1934., bilješka 9.

[15] Sveti Josemaría, *Pismo*, 14.2.1974., br. 1.